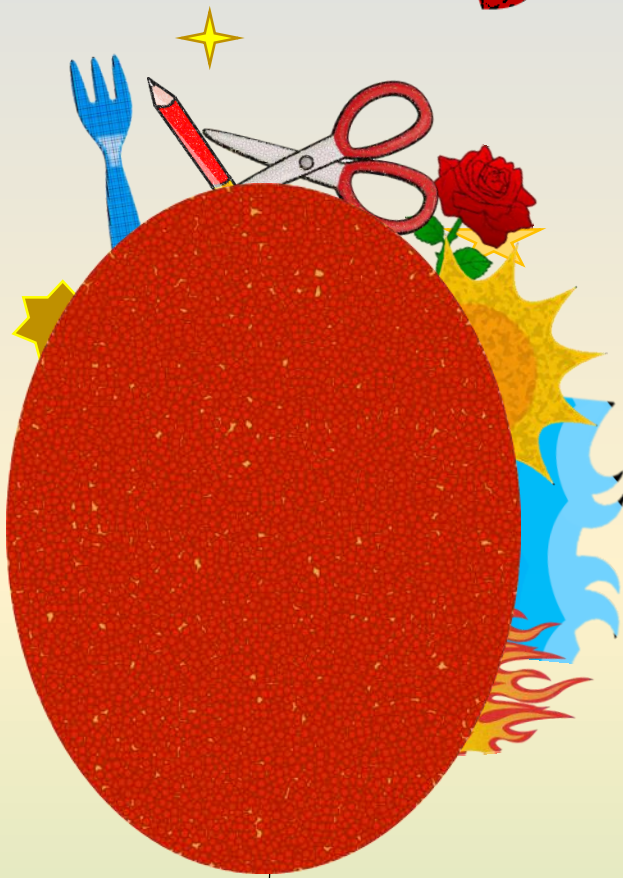
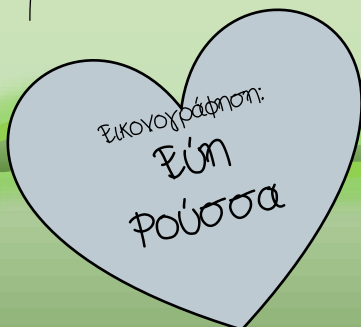

Ντέμη Ρούσσα

Κι άμα
σκάσει
το μπαλόνι;

Copyright 2021

Τίτλος: Κι άμα σκάσει το μπαλόκι

Συγγραφέας: Ντέμη Ρούσσα
Εικονογράφηση : Εύη Ρούσσα

Copyright 2021

Το βιβλίο διατίθεται ελεύθερα για προσωπική χρήση ή εκπαιδευτικούς σκοπούς. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση του έργου σε ψηφιακή ή έντυπη μορφή με την προϋπόθεση της αναφοράς των δημιουργών. Δεν επιτρέπεται η πώλησή του με κανένα τρόπο.

Βρείτε τη συγγραφέα εδώ:
www.demi-roussa.wixsite.com

Κι άμα σκάσει το μπαλόνι;

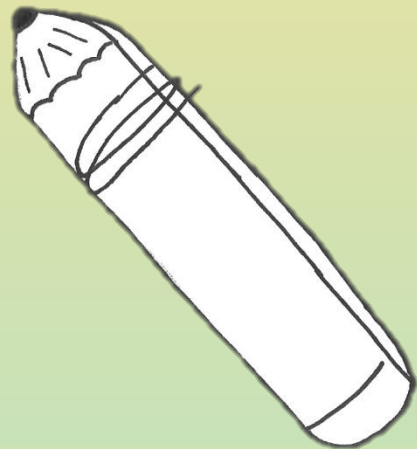
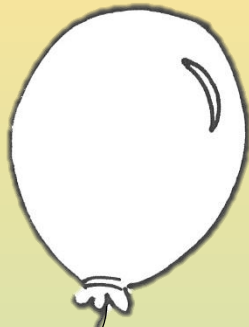
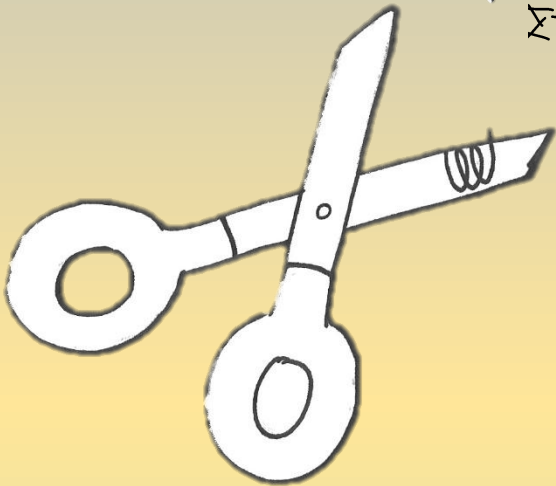
Η Λούνα αποφεύγει τα ψαλίδια, τη φωτιά και τις τριανταφυλλίες.
Όλα μοιάζουν πολύ επικίνδυνα για το πολύτιμο μπαλόνι της.
Είναι ένα δώρο που κουβαλάει πάντα μαζί της χάνοντας,
όμως, μέρα με τη μέρα τη χαρά της. Η μαμά της θα τη
βοηθάει να καταλάβει πως η καρδούλα είναι πιο σημαντική
από ένα δεμένο μπαλόνι στο χεράκι. Ένα παραμύθι για όλους,
μικρούς και μεγάλους, που μας εξηγεί απλά πώς να
συνυπάρξουμε με την απώλεια χωρίς να χάσουμε τη ζωή.

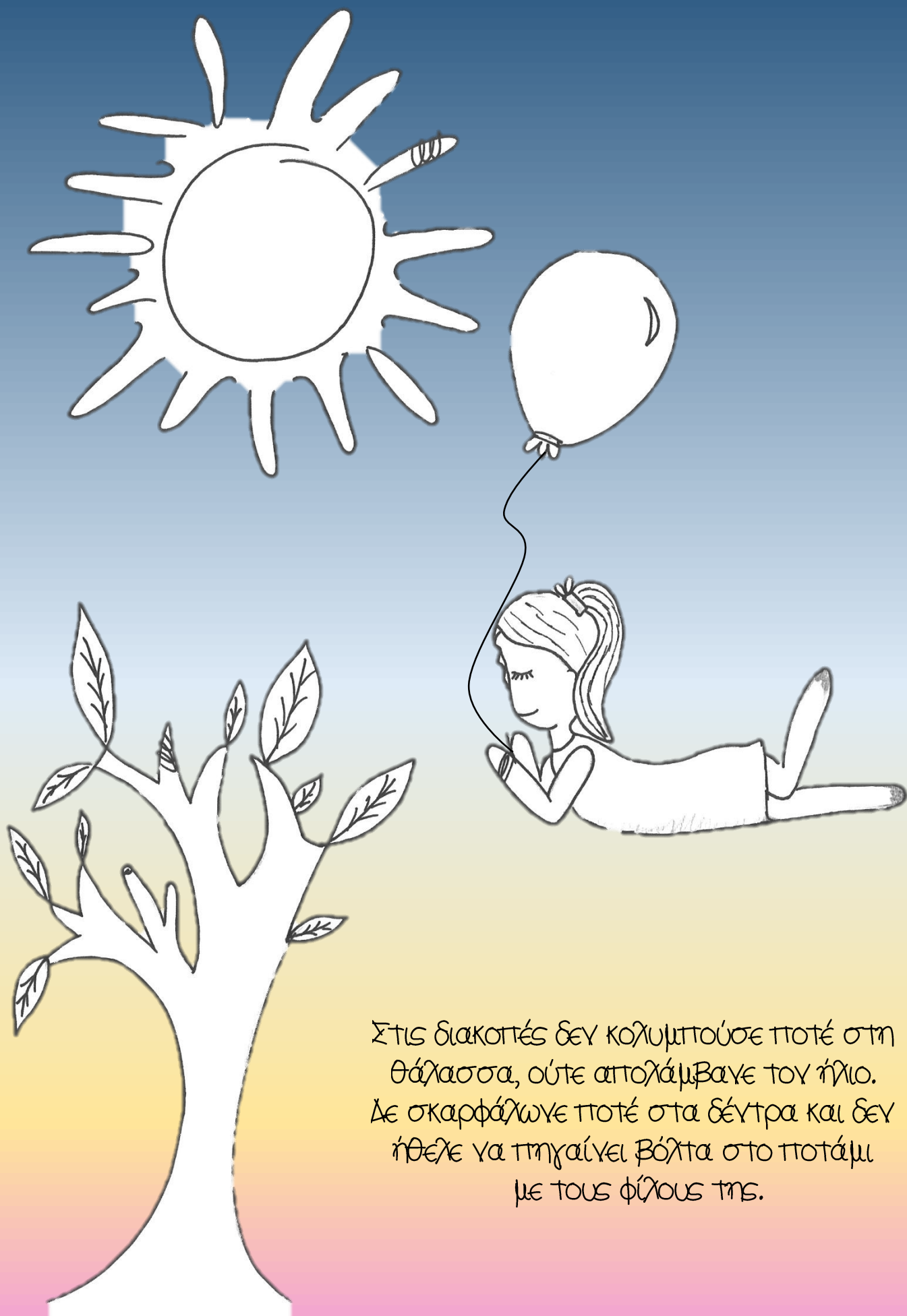
Ή εικονογράφηση είναι άχρωμη. Με αυτό τον τρόπο τα παιδιά μπορούν να προσθέσουν χρώμα στην ιστορία της Λούνα εκφράζοντας παράλληλα τα συναισθήματά τους. Η εκτύπωση είναι απλή και γίνεται όσες φορές εσείς επιθυμείτε.

Η Λούνα ήταν ένα μικρό κορίτσι που
κρατούσε πάντα ένα μπαλόνι.

Στο σχολείο, ποτέ δεν έπαιζε κυνηγητό στο
διάλειμμα, ούτε κρυφτό.

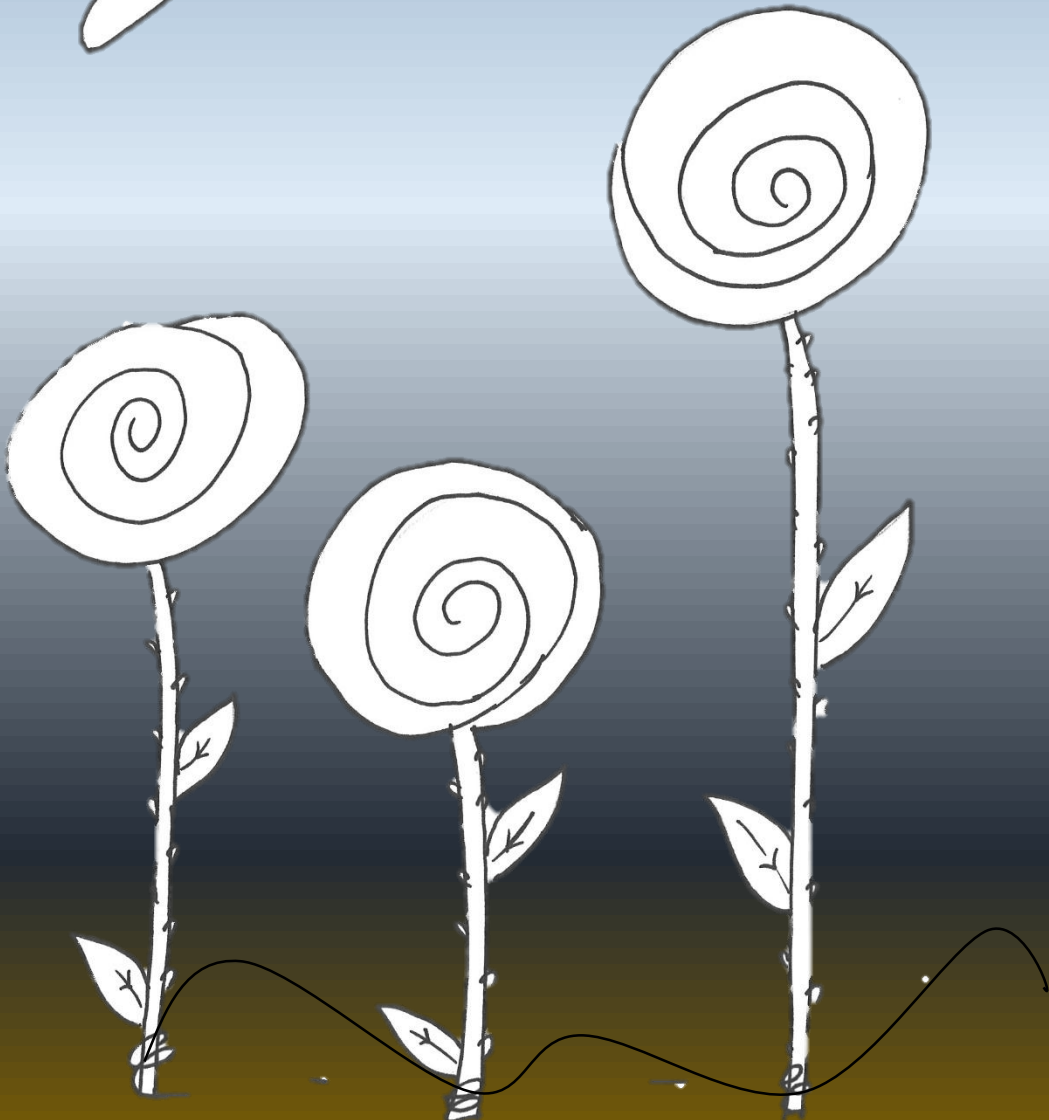
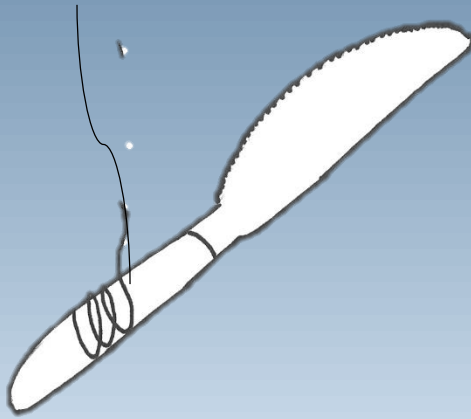
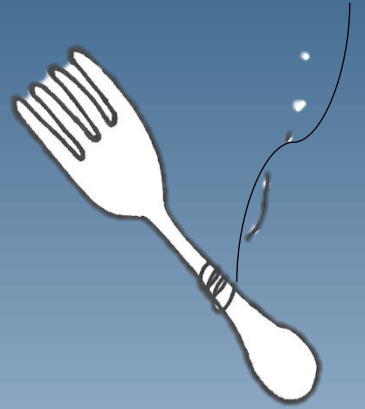
Στο μάθημα το μολύβι της δεν ήταν ποτέ
μυτερό και δεν έφτιαχνε ποτέ
χειροτεχνίες με ψαλίδι.

ΣΤΙΣ διακοπές ΔΕΝ ΚΟΛΥΜΠΟΥΣΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗ
θάλασσα, ούτε απολάμβανε τον ήλιο.
ΔΕ ΣΚΑΡΦΑΛΩΓΕ ΠΟΤΕ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΔΕΝ
ήθελε να πηγαίνει βόλτα στο ποτάμι
με τους φίλους της.

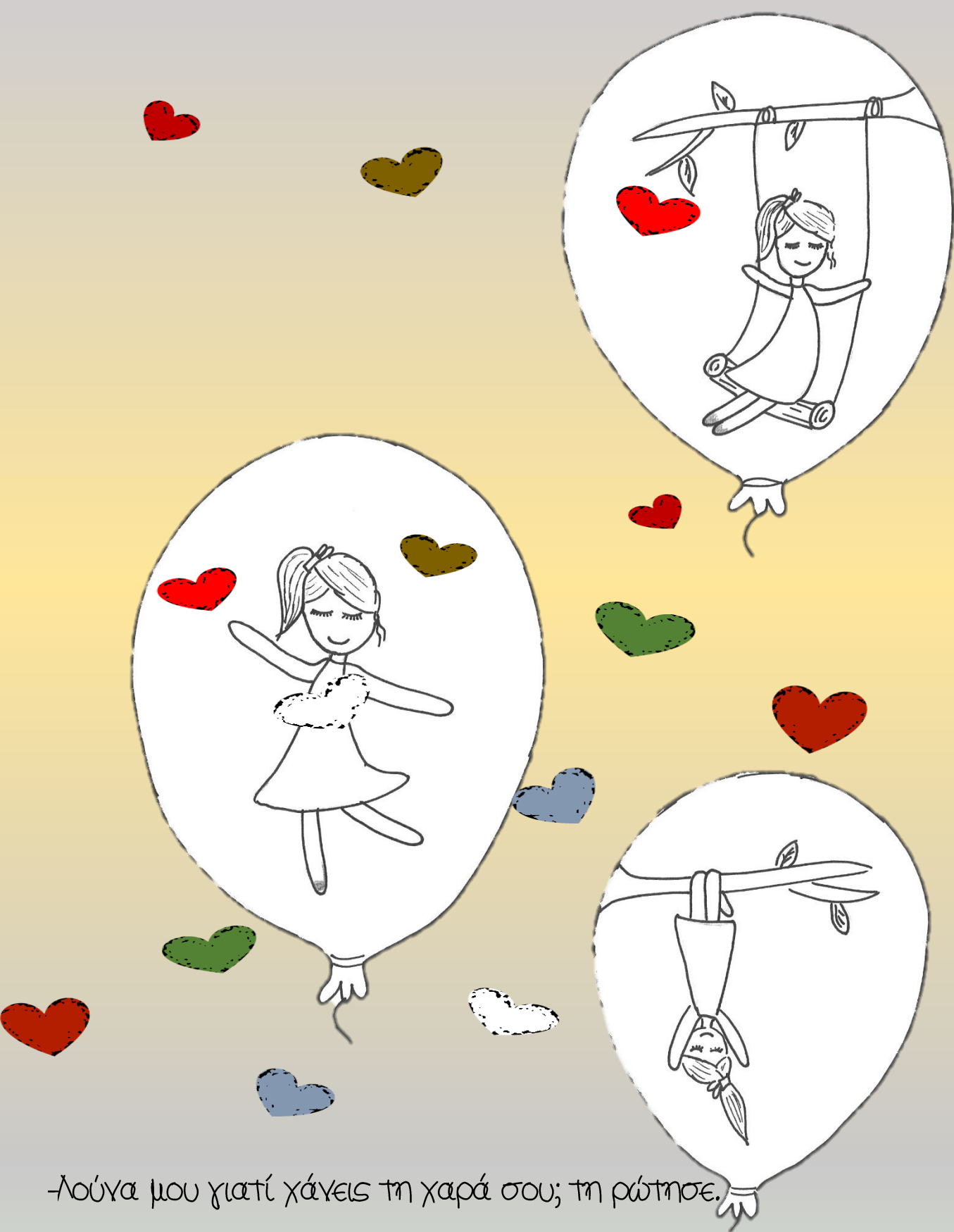
Στο σπίτι της δεν έρωχε ποτέ με πιρούγι και
μαχαίρι, δε πλησίαζε ποτέ τις τριανταφυλλιές
του κήπου για να της μυρίσει και καθόταν πάντα
μακριά από το τζάκι.

Ενα βράδυ, ήρθε στον ύπνο της η μαμά της. Κάθισε δίπλα
της στο κρεβάτι και της χάιδεψε
τα μαλλιά. Ερχόταν πολύ συχνά στα όνειρά της αλλά
σήμερα ήθελε να της πει κάτι πολύ σημαντικό.

-Λούνα μου γιατί χάνεις τη χαρά σου; τη ρώτησε.

Γιατί δεν παίζεις γιατί δεν τρέχεις;

Γιατί δεν απολαμβάνεις τη θάλασσα και τον ήλιο;

Γιατί δε μυρίζεις τις τριανταφυλλιές;

-Μαμά μου, κι άμα σκάσει το μπαλόνι; απάντησε η Λούνα.

-Μα αγάπη μου, γι' αυτό στο έδωσα πριν πάω στον ουρανό. Για να παίζεις μαζί του. Να τρέξεις, να ανέβεις στα δέντρα, να κόψεις πολύχρωμο χαρτοπόλεμο. Όσο για το μπαλόνι... Ξέρει πολύ καλά πότε θα σκάσει. Του έχω δώσει οδηγίες...

-Μα μαγούλα, είναι ό,τι μου έχει απομείνει από σένα,
απάντησε η Λούγα.

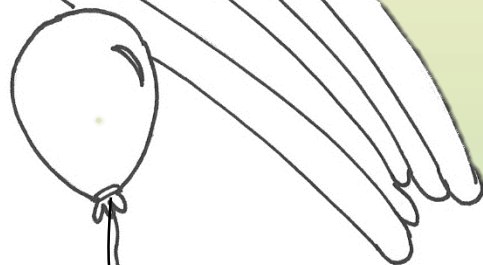
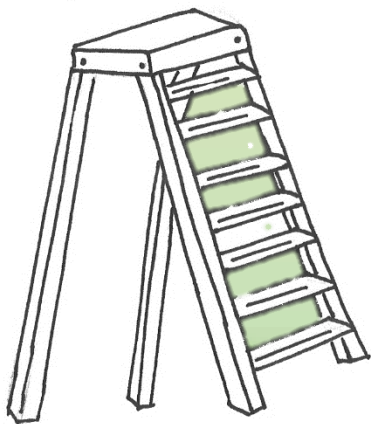
-Και ποιος σου είπε μωρό μου ότι με χωράει το μπαλόνι;
Μόνο η καρδούλα σου με χωράει, είτε η μαμά της και
ακούμπησε το ζεστό της χέρι
στην καρδιά της Λούγα.

Η Λούγα ξύπνησε και χαμογέλασε πλατιά.

Από εκείνη τη μέρα έτρεχε, έπαιζε κυνηγητό, σκαρφάγωνε στα δέντρα, κολυμπούσε στη θάλασσα. Αλλά δε φοβόταν ούτε στιγμή για το μπαλόνι.

Το είχε δεμένο στο χεράκι της και την ακολουθούσε παντού. Το μπαλόνι έφερνε χαρά στην καρδούλα. Και μόνο η καρδούλα χωρούσε τη μαμά της.

Όσπου μια μέρα, το μπαλόνι, έτσι απλά, έσκασε.
Η Λούνα δε στεναχωρήθηκε. Δεν έκλαψε. Ήξελε συνηθίσει
τόσο πολύ να το κουβαλά μαζί της όλου αυτό του καιρού
που έγιωθε σαν να το είχε ακόμα μαζί της. Δεμένο στο
χεράκι της.

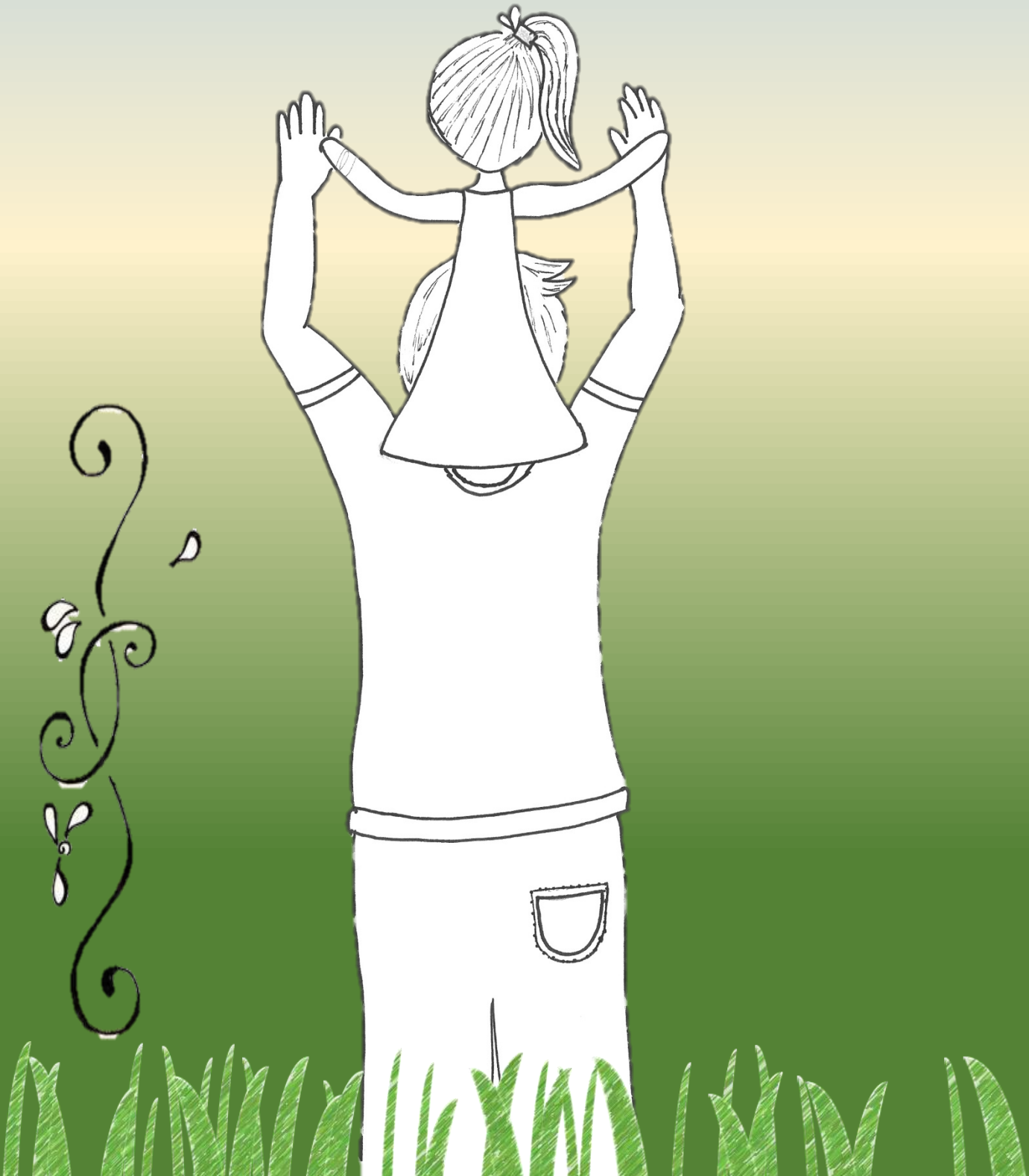

Και τότε κοίταξε ψηλά στον ουρανό και χαμογέλασε.

-Κατάλαβα μαμά, ψιθύρισε.,

Μπορεί να μη σε βλέπω αλλά θα σε γιώθω

πάντα κοντά μου. Όπως το μπαλόνι.

Love